

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. ledna 2018 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Věry Kloudové a soudců JUDr. Romana Dobeše a Mgr. Ivy Dvořákové odvolání obžalovaných [REDACTED], narozeného [REDACTED] a [REDACTED], narozené [REDACTED] proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 24. července 2017, č. j. 3 T 211/2015-598 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek v celém rozsahu **zrušuje**.

Podle § 258 odst. 3 tr. řádu se znovu **rozhoduje** tak, že

obžalování

1. [REDACTED], narozený [REDACTED] v Žatci, trvale bytem [REDACTED],
[REDACTED], adresa [REDACTED] pro doručování [REDACTED],
2. [REDACTED], narozená [REDACTED] v Rakovníku, trvale bytem [REDACTED]

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **zprošťují** obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že

1. po vzájemné dohodě společně navštívili dne 19. 11. 2014 v Žatci smluvního partnera společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., se sídlem [REDACTED], kde [REDACTED] za přítomnosti [REDACTED] podepsal čestné prohlášení o tom, že se z bytu č. [REDACTED] na adrese [REDACTED], odběrné místo [REDACTED], původní odběratelka elektrické energie odstěhovala, ač věděli, že paní [REDACTED], narozená [REDACTED] v předmětném bytě stále bydlí a užívá zde elektřinu, kdy téhož dne uzavřel [REDACTED] se společností ČEZ Prodej, s. r. o. smlouvu o sružených službách dodávky elektřiny do uvedeného odběrného místa, přičemž dne 6. 1. 2015 podal žádost o ukončení smlouvy o sružených službách dodávky elektřiny do tohoto odběrného místa, a v důsledku čehož došlo dne 8. 1. 2015 v 11.45 hod. k demontáži elektroměru č. [REDACTED], což oba obvinění činili v úmyslu znemožnit [REDACTED] užívání bytu tak, že [REDACTED] byla bez elektrické energie,

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. oba obvinění po předchozí společné dohodě dne 19. 1. 2015 v 8.30 hod. požadovali pod záminkou kontroly neoprávněného odběru elektřiny po [redacted], narozené [redacted], umožnění vstupu do obydlí na adrese [redacted], a když byli [redacted] vyzváni, aby počkali, než se oblékne, vstoupili proti její vůli do bytu č. [redacted] společně s [redacted], narozeným [redacted], [redacted], narozeným [redacted] a [redacted], narozeným [redacted] a na pokyn [redacted] začali vystěhovávat zařízení bytu do vozu přistaveného před domem, zatímco [redacted] natáčel vše na videokameru a poté, co byt vyklidili, vyměnili u vstupních dveří vložku zámku a tím znemožnili [redacted] další užívání bytu a odmítli jí sdělit přesnou adresu místa, kde budou věci z bytu uloženy,

čímž měli spáchat

pod bodem 1. přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, a to jako spolupachatelé dle § 23 tr. zákoníku,

pod bodem 2. přečin porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, a to jako spolupachatelé dle § 23 tr. zákoníku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Lounech byli obžalovaní [redacted] a [redacted] uznáni vinnými přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a to jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku a byli odsouzeni podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku každý k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon jim byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců.
2. Přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovaní podle výroku o vině napadeného rozsudku dopustili tím, že po vzájemné dohodě společně navštívili dne 19. 11. 2014 v Žatci smluvního partnera společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., se sídlem [redacted], kde [redacted] za přítomnosti [redacted] podepsal čestné prohlášení o tom, že se z bytu č. [redacted] na adrese [redacted], odběrné místo [redacted], původní odběratelka elektrické energie odstěhovala, ač věděli, že paní [redacted], narozená [redacted], v předmětném bytě stále bydlí a užívá zde elektřinu, kdy téhož dne uzavřel [redacted] se společností ČEZ Prodej s.r.o. smlouvu o sdružených službách dodávky elektřiny do uvedeného odběrného místa, přičemž dne 6. 1. 2015 podal žádost o ukončení smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny do tohoto odběrného místa, v důsledku čehož došlo dne 8. 1. 2015 v 11:45 hod. k demontáži elektroměru č. [redacted], což oba obžalovaní činili v úmyslu znemožnit [redacted] užívání bytu tak, že [redacted] byla bez elektrické energie, a dále oba obžalovaní po předchozí společné dohodě dne 9. 1. 2015 v 8.30 hod. požadovali pod záminkou kontroly neoprávněného odběru elektřiny po [redacted], narozené [redacted], umožnění vstupu do obydlí na adrese [redacted], a když byli [redacted] vyzváni, aby počkali, než se oblékne, vstoupili proti její vůli do bytu č. [redacted] společně s [redacted], narozeným [redacted], [redacted], narozeným [redacted] a [redacted], narozeným [redacted] a na pokyn [redacted] začali vystěhovávat zařízení bytu do vozu přistaveného

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

před domem, zatímco [redacted] natáčel vše na videokameru, a poté, co byt vyklidili, vyměnili u vstupních dveří vložku zámku a tím znemožnili [redacted] další užívání bytu a odmítli jí sdělit přesnou adresu místa, kde budou věci z bytu uloženy.

3. Proti tomuto rozsudku podali oba obžalovaní odvolání, které následně prostřednictvím svého obhájce písemně odůvodnili:

„I. Obžalovaní se v první řadě odkazují na veškerá svá dřívější konzistentní vyjádření v předmětné věci, zejména na:

- stížnost proti zahájení trestního stíhání ze dne 13. 4. 2015,
- návrh na zastavení trestního stíhání ze dne 3. 8. 2015,
- právní rozbor ze dne 27. 6. 2017,
- na závěrečnou řeč ze dne 28. 6. 2017.

Obžalovaní jsou přesvědčeni, že nebyly naplněny znaky a předpoklady trestného činu, přičemž zcela absentuje jakýkoliv důkaz o úmyslu obžalovaných dopustit se trestného činu, tzn. vědomí obžalovaných o tom, že se dopouštějí trestného činu při vstupu do svého zakoupeného bytu a dále zcela chybí protiprávnost a jeden ze základních znaků vytýkané trestné činnosti ve formě neoprávněného zásahu do oprávněných práv uživatelů bytu, neboť žádným rozumným a zjištělným způsobem nebylo prokázáno, že by snad údajní poškození obývali předmětný byt oprávněně, což nevyplyvá z provedeného dokazování a což v podstatě potvrzuje i soud první instance v napadeném rozsudku. Nedošlo proto ke spáchání trestného činu porušování domovní svobody.

Obžalovaní jsou dále přesvědčeni, že napadený rozsudek neodpovídá ve svých závěrech provedenému dokazování, není řádně odůvodněn, když některé důvody neodpovídají důkazům ve spisovém materiálu, s řadou důkazů se soud první instance nevypořádal řádně nebo vůbec a napadený rozsudek tak trpí vadami, pro které má být zrušen.

Obžalovaní konstatují, že soud první instance zcela zjevně nesprávně právně posoudil vzniklou situaci a popsany skutek a jednání obžalovaných podřadil pod normu trestního práva a v souladu s řádně neodůvodněným, ovšem opakovaně tvrzeným nesprávným tvrzením státního zastupitelství nedůvodně vyzdvihnul trestně právní odpovědnost obžalovaných, čímž v podstatě suploval činnost státního zastupitelství a aniž by se soud vypořádal s řadou naprosto zásadních námitek obhajoby, tyto bez řádného odůvodnění a vypořádání se s nimi přešel a akcentoval bezdůvodně stanovisko státního zastupitelství, což obžalovaní považují za zcela nepatřičné.

II. Chybějící znak trestného činu

Z příslušného ustanovení § 178 odst. 1 trestního zákoníku, v němž je upraven přečin porušování domovní svobody je zřejmé, stejně jako z dostupné komentované literatury i navažující judikatury jednoznačně vyplývá, že toto ustanovení chrání oprávněného uživatele, tj. zejména nájemce bytu, nebo domu, případně jiného oprávněného uživatele, např. oprávněného z věcného břemene atd.

Obhajoba ve všech svých vyjádřeních akcentovala to, že se v případě paní [redacted] a pana [redacted] nejednalo a nemohlo jednat o oprávněného uživatele bytu, k čemuž bylo provedeno rozsáhlé dokazování, z něhož dle názoru obžalovaných jednoznačně vyplynulo, že tito údajní poškození neměli žádný právní důvod legálně a legitimně užívat předmětný byt.

Bylo jednoznačně vymezeno a prokázáno, že nájemní smlouva z 1. 1. 2009, uzavřená mezi [redacted] jako nájemkyní a jejím bratrem panem [redacted] jako pronajímatelem (dále jen: „nájemní smlouva z roku 2009“) je absolutně neplatná, neboť byla uzavřena v době, kdy ještě pan [redacted] nebyl vlastníkem bytu a nemohl převést na [redacted] více práv, než sám měl, jak bude rozvedeno dále.

Stejně tak nájemní smlouva z 30. 12. 2012, uzavřená mezi [redacted] panem [redacted] (chybně uvedeno [redacted] – pozn. krajského soudu) byla zcela zjevně neplatná (dále též: „nájemní smlouva z roku 2012“), nejen proto, že byla uzavřena panem [redacted] (chybně uvedeno [redacted] – pozn. krajského soudu) v době jeho insolvenčního řízení, ale dále proto, že je jednalo o právní jednání, směřující k obcházení práva, neboť smyslem této smlouvy mělo být dle slyšených svědků pouze zajistit trvalý pobyt v předmětném bytě pro pana [redacted].

Z těchto zjištění je tedy zcela zřejmé, že [redacted] ani [redacted] neměli k užívání předmětného bytu legální a legitimní právní vztah, který by je opravňoval setrvat v předmětném bytě. Toto si také museli být tito dva zjevně vědomi, neboť si hledali jiné bydlení a opakovaně se vůči obžalovaným i

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

třetím osobám vyjádřili tak, že se z bytu odstěhují co nejdříve, což se ovšem nestalo.

Byli to tedy právě údajní poškození, kteří užívali byt bez právního důvodu v době, kdy vlastnické právo k bytu získal pan [REDACTED] a byli to právě [REDACTED] a [REDACTED], kteří se svým nedůvodným a neodůvodněným setrváním v předmětném bytě dopouštěli protiprávního jednání, a to zjevně i na braně trestního práva, neboť se tito mohli dopustit tímto svým jednáním trestného činu neoprávněného zásahu do práv k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 trestního zákoníku.

Tímto nelegálním a nezákonným postupem údajných poškozených se nejen že nezabýval soud první instance, ale neřešili jej ani ostatní orgány činné v trestním řízení.

Je tedy na místě hodnotit popsáný stav tak, že [REDACTED] a [REDACTED] nebyly oprávněnými uživateli předmětného bytu, a to z hlediska občanského práva, natož z hlediska posouzení znaku trestního práva. Tímto se soud první instance vůbec nezabýval, ačkoliv na chybějící znak trestného činu byl obhajobou opakovaně upozorněn. Argumentaci k těmto námitkám obhajoby soud první instance zjevně a úplně opomněl řešit.

To, že údajní poškození věděli o tom, že se mají nepochybně odstěhovat, vyplývá mimo jiné z výzvy k vyklizení a předání nemovitosti ze dne 3. 12. 2014, adresované [REDACTED], od insolvenčního správce, spol. [REDACTED] – Insolvenční správce, v. o. s. a dále z vyjádření insolvenčního správce k situaci v insolvenčním řízení dlužníka [REDACTED] – KSUL 45 INS 28233/2012 ze dne 26. 1. 2015, z nichž jednoznačně vyplývá, že z pohledu insolvenčního správce se údajní poškození zdržovali v nemovitosti neoprávněně a bez právního důvodu. V druhém z dopisů také insolvenční správce vymezuje, že opakovaně telefonicky a posléze i písemně osoby přebývající v nemovitosti upozornil, že tak činí bez právního důvodu.

III. Neprokázaná subjektivní stránka

I kdyby zcela hypoteticky soud první instance dovodil, že údajní poškození (či jeden z nich) měli a mohli mít zákonný důvod užívat předmětný byt vlastněný obžalovaným [REDACTED] (což obžalovaní odmítají), pokud by se takovou otázkou soud vůbec zabýval, přesto nebylo v žádném případě prokázáno, že by obžalovaní o takovém zákonném důvodu užívání bytu poškozeným mohli vědět a byli s tímto jakkoliv seznámeni.

Z tohoto jednoznačně vyplývá, že u obžalovaných zjevně chyběla v rámci vytýkaného jednání subjektivní stránka trestného činu, když nevěděli a nemohli vědět o tom, že poškození, či jeden z poškozených, mohou být oprávněnými uživateli předmětného bytu (což se neprokázalo).

Je tak zjevné a bylo prokázáno, že obžalovaní zcela důvodně a legitimně dovozovali, že oba poškození nemají žádný právní důvod byt užívat, jsou v něm neoprávněně, mají se neprodleně vystěhovat, což neučinili a obžalovaní důvodně dovozovali, že o těchto skutečnostech jsou seznámeni i poškození, tzn. mezi dotčenými subjekty (obžalovaní, poškození, realitní makléř, insolvenční správce, původní vlastník bytu pan [REDACTED]) nebylo žádného sporu o tom, že se mají poškození neprodleně vystěhovat, což se ovšem dlouhodobě fakticky nedělo, ačkoliv se poškození vyjadřovali, že se vystěhují.

Soud první instance v napadeném rozsudku nepochybně potvrdil a bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaní nemohli vědět o existenci nájemní smlouvy z roku 2009, když soud konstatuje v napadeném rozsudku následující: „Z provedeného dokazování je nepochybné, že obžalovaní nemohli vědět o případné existenci nájemní smlouvy z roku 2009 mezi [REDACTED] a jejím bratrem, proto se soud blíže nezabýval její existencí a pravostí.

Vzhledem k tomu, že nájemní smlouva z roku 2009 mohla být zcela hypoteticky jediným legitimním právním důvodem užívání bytu [REDACTED] (což ovšem obžalovaní rezolutně odmítají a považují tuto nájemní smlouvu za absolutně neplatnou, jak se rozvádí dále v tomto podání) a bylo jednoznačně potvrzeno, že o existenci této nájemní smlouvy z roku 2009 neměli před předmětným vyklizením bytu obžalovaní žádné tušení, bylo nepochybné prokázáno, že obžalovaným nebyl sdělen žádný reálný důvod užívání bytu ze strany údajných poškozených.

Nad rámec výše uvedeného soud první instance v napadeném rozsudku shrnuje, že: „Poškození se tedy po celou dobu adekvátně nebránili vystěhování. Také neexistovaly žádné indicie, že by případně byla uzavřena ústní forma nájemní smlouvy.“ Z uvedeného obžalovaní opět dovozuji, že to byli právě poškození, kteří nedbali na svá případná práva, stejně jako původní vlastník bytu pan [REDACTED], protože pokud by tomu tak bylo, tito by v rámci insolvenčního řízení nezapřeli nájemní smlouvu z roku 2009 a insolvenční správce, stejně jako obžalovaní

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

by s takovou informací mohli příslušně naložit a setrvání poškozených v bytě zvážit, či jinak rozumně reagovat.

Právě naopak původní vlastníci pan [REDACTED] i [REDACTED] nájemní smlouvu z roku 2009 zatajili po velmi dlouhou dobu, nebo jak jsou přesvědčeni obžalovaní, tato smlouva vůbec neexistovala a byla sepsána dodatečně s podvodným cílem a úmyslem zajistit setrvání [REDACTED] v předmětném bytě, neboť tato nájemní smlouva byla doložena na policii, a to velice pozdě, přičemž obžalovaní se o existenci této nájemní smlouvy dozvěděli až ze spisu policie po zahájení trestního stíhání. Navíc v případě vzniku a existence této smlouvy existuje řada rozporů mezi výpovědi [REDACTED], pana [REDACTED] a písemnými podklady, což svědčí o tom, že nájemní smlouva z roku 2009 vznikala za velice pochybných okolností a verze [REDACTED] je krajně nevěrohodná.

Rozhodným faktem pro posouzení předmětné věci je také to, co dovodil soud první instance, který uvedl v napadeném rozsudku k osobám poškozených následující: „Navíc v době, kdy zjistili, že byt koupil obžalovaný, přestali [REDACTED] a [REDACTED] řádně bradit náklady spojené s užíváním bytu, což plyne nejen z jejich výpovědí, ale i z dokumentů společnosti [REDACTED] spol. s r. o.“

Nad rámec výše uvedeného bylo v rámci dokazování nepochybně zjištěno, že údajní poškození, obývající předmětný byt, se opakovaně vůči obžalovaným, ale i vůči dalším osobám vyjadřovali zjevně tak, že si hledají jiné bydlení a z předmětného bytu se proto co nejdříve odstěhují, následně přestali bradit náklady spojené s užíváním bytu.

IV. Neposuzování platnosti nájemní smlouvy soudem

Zásadním zjištěním pro obžalované je to, že se soud první instance vůbec nezabýval existencí a platností nájemní smlouvy z roku 2009, což sám potvrdil v citované pasáži výše. Výše uvedené vede obžalované k závěru, že soud první instance vůbec nebyl otažkou zákonných znaků trestného činu, jak je rozvedeno v článku I. tohoto podání, což lze považovat za zcela flagrantní a nejzávažnější pochybení v rozhodovací činnosti soudu první instance ve vztahu k této projednávané věci.

Není možné, aby soud vůbec nezkoumal tento znak trestného činu a aby vůbec neřešil v případě trestného činu porušování domovní svobody to, jestli osoby, které obydli užívají, tak činí legálně, neboť to je základní předpoklad zjištění, že k zásahu do domovní svobody došlo. K tomuto blíže viz výklad v článku II. tohoto podání.

To, že soud první instance zcela vědomě a úmyslně neřešil otázku existence a platnosti nájemní smlouvy z roku 2009, ačkoliv zjevně z výkladu obhajoby bylo zjištěno, že tato smlouva nebyla platně uzavřena, došlo k nepřipustnému zjednodušení v činnosti soudu první instance, navíc evidentně v neprospěch obžalovaných, když v případě dovození toho, že poškození obývali předmětný byt neoprávněně, je tento závěr zjevně ve prospěch obžalovaných.

Pro zjednodušení proto obžalovaní dovozují, že byli odsouzeni pouze proto, že poškození z bytu vyklidili, ačkoliv věděli, že poškození obývají byt neoprávněně, odebírají na černo elektrickou energii, aniž by obžalovaní využili zákonné možnosti na vyklizení, což lze považovat za zcela absurdní důvod, jak bude rozvedeno dále.

V. Rozporné závěry soudu k vystěhování

Nebylo prokázáno, že obžalovaní vnikli do bytu za účelem vystěhování, ale stalo se tak na základě kontroly černého odběru elektrické energie, což potvrdili výsledky svědků a neexistuje žádný důkaz o tom, že by bylo primárním důvodem obžalovaných pro vniknutí do bytu údajně poškozené z bytu vyklidit.

Zde soud první instance zcela jednoznačně věc hodnotil v neprospěch obžalovaných, aniž by k tomu disponoval jakýmkoliv důkazem, svědčícím o těchto tvrzeních soudu. Soud první instance tak pochybil, když učinil závěry v neprospěch obžalovaných, aniž by disponoval jednoznačnými důkazy, a aniž by řetězec nepřímých důkazů vedl k závěru formulované soudem o zastřeném úmyslu obžalovaných byt vyklidit. Soud formuloval v napadeném rozsudku své domněnky a nikoliv právní názor a vyličení skutkového stavu, podpořené provedeným dokazováním.

V předmětné věci je dále třeba poukázat na ustanovení § 285 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), které stanoví, že byla-li zpeněžena nemovitost, kterou dlužník používá k bydlení své rodiny, anebo byt ve vlastnictví dlužníka, je dlužník povinen je vyklidit.

Z uvedeného ustanovení insolvenčního zákona jednoznačně vyplývá, že je povinností dlužníka byt vyklidit. [REDACTED] měl proto zajistit vyklizení bytu, který užívala jeho sestra [REDACTED] a pan [REDACTED], což dlužník v rozporu se zákonem neučinil, a ačkoliv ze strany uživatelů bytu opakovaně zaznívalo, že byt opustí, nestalo se tak a tito bez právního důvodu byt užívali.

VI. Trestné jednání poškozených

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Nad rámec výše uvedeného jsou obžalováni přesvědčeni, že soud první instance měl zvážit, vyhodnotit a zabývat se i dalšími zásadními zjištěnými a prokázanými skutečnostmi ohledně trestné činnosti poškozeného [REDAKCE] (v návaznosti na nepravdivá prohlášení [REDAKCE]), za která byl pravomocně odsouzen v souvislosti s pobíráním příspěvků na bydlení při užívání předmětného bytu, ve vlastnictví obžalovaného [REDAKCE].

V řízení vedeném u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 97/2016 byl trestním příkazem ze dne 27. 6. 2016 [REDAKCE], narozený [REDAKCE] v Teplicích, uznán pravomocně vinným, že:

1. jako příjemce dávky státní sociální podpory, příspěvku na bydlení, vztahující se na byt č. [REDAKCE] na adrese [REDAKCE], jež mu byl na základě jeho žádosti ze dne 11. 9. 2013 přiznán a za období od července 2013 do června 2014 vyplácen Úřadem práce v Žatci, a to na účet č. [REDAKCE], vedený na [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], který však fakticky užíval pouze on a ke kterému měl dispoziční oprávnění, přičemž do této své žádosti úmyslně neuvedl jako společně posuzovanou osobu [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], neboť dne 11. 9. 2013 požádal Úřad práce v Žatci o vyloučení této osoby z okruhu společně posuzovaných osob a ke tomuto doložil čestná prohlášení o tom, že v bytě bydlí od prosince roku 2012 sám, i přesto, že ve skutečnosti v uvedeném bytě [REDAKCE] bydlela nepřetržitě od roku 2009 do ledna roku 2015, kdy tímto svým jednáním způsobil škodu na neoprávněně vyplácených dávkách Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Žatec, v celkové výši 23 550 Kč, přičemž po částečné úhradě zbývá uhradit částku ve výši 21 756 Kč,

2. jako příjemce dávky státní sociální podpory, příspěvku na bydlení vztahující se na byt č. [REDAKCE] na adrese [REDAKCE], jež mu byl na základě žádosti ze dne 23. 7. 2014 přiznán a za období od července 2014 do prosince 2014 vyplácen Úřadem práce v Žatci, a to na účet [REDAKCE], vedený na [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], který však fakticky užíval pouze on a ke kterému měl dispoziční oprávnění, přičemž do této své žádosti úmyslně neuvedl jako společně posuzovanou osobu [REDAKCE], narozenou [REDAKCE] neboť dne 11. 9. 2013 požádal Úřad práce v Žatci o vyloučení této osoby z okruhu společně posuzovaných osob a ke tomuto doložil čestná prohlášení o tom, že v bytě bydlí od prosince roku 2012 sám, i přesto, že ve skutečnosti v uvedeném bytě [REDAKCE] bydlela nepřetržitě od roku 2009 do ledna roku 2015, kdy tímto svým jednáním způsobil škodu na neoprávněně vyplácených dávkách Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Žatec, v celkové výši 15 282 Kč, přičemž po částečné úhradě zbývá uhradit částku ve výši 10 188 Kč,

tedy – sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, čímž spáchal pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti (5) měsíců s povoleným podmíněným odkladem výkonu trestu ve zkušební době dvanácti (12) měsíců.

Z trestního spisu uvedeného trestního řízení vyplývá, že [REDAKCE] podepsala (s ověřeným podpisem) čestné prohlášení ze dne 11. 9. 2013, v němž uvedla, že se měla ke konci roku (prosinci) 2012 z předmětného bytu odstěhovat a v bytě již [REDAKCE] nebydlí.

Toto čestné prohlášení bylo dokonce podepsáno na tiskopise správního orgánu s poučením, že nepravdivé prohlášení lze hodnotit jako trestní čin podvodu nebo přestupek.

Z uvedených skutečností vyplývá, že [REDAKCE] podepsala zcela vědomě a úmyslně čestné prohlášení o tom, že se z bytu odstěhovala, ačkoliv zcela rozporná a opačná vyjádření vyplývají z výsledků [REDAKCE] a [REDAKCE] v tomto projednávaném řízení, v němž naopak tyto osoby v postavení svědků opakovaně uvedli, že byt užívali.

V daném případě je proto třeba takové nepravdivé prohlášení [REDAKCE], učiněné v součinnosti s [REDAKCE], hodnotit a vnímat jako učiněné s cílem a úmyslem zajistit získání příspěvku na bydlení pro [REDAKCE] jako pomoc – tedy úcastenství dle § 24 odst. 1 písm.

c) trestního zákoníku, v souvislosti se spácháním trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku.

Je zcela zjevné, že [REDAKCE] svým podepsaným čestným prohlášením uvedla správní orgán, příslušný úřad práce, rozhodující o příspěvku na bydlení pro [REDAKCE] v omyl a přispěla

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

tak k dokonání trestného činu podvodu prostřednictvím pomoci hlavnímu pachateli [redacted] (který byl pravomocně odsouzen) a měla by tak být odpovědná z hlediska trestního práva za toto své jednání.

Takto kategorické vyjádření a popis věci si mohou obžalovaní v dané věci dovolit, neboť trestná činnost [redacted] byla prokázána pravomocným trestním příkazem soudu a účast [redacted] na této trestné činnosti vyplývá jednoznačně ze spisového materiálu.

Nad rámec výše uvedeného ještě obžalovaní upozorňují na zásadní rozpory ve vyjádřeních [redacted] jako svědkyně v tomto projednávaném řízení, když je zjevné, že [redacted] při svém výslechu na policii dne 26. 5. 2015 zcela vědomě lhala, když uvedla, že nájemní smlouvu z roku 2009 nepsala a nejedná se o její písmo, následně u hlavního líčení Okresního soudu v Lounech dne 27. 2. 2015 potvrdila, že na předmětné smlouvě se nachází její písmo a smlouvu tak psala.

Je třeba dále upozornit na zásadní rozpor ve výpovědi pana [redacted] a [redacted], když pan [redacted] při jeho výslechu uvedl, že [redacted] nebradila žádné finanční prostředky na úhradu splátek úvěru a hypotéční úvěr bytu platil sám pan [redacted], přičemž [redacted] a [redacted] ve svém výslechu uvedli, že tomu bylo právě naopak, tzn., že [redacted] měla bradit splátky úvěru, nájem i služby související s užíváním bytu.

Je zjevné, že se vyjádření poškozené [redacted] samotné a dále [redacted] s panem [redacted] kříží a jsou ve vzájemném zásadním rozporu.

VII. Neplatnost nájemní smlouvy z roku 2009

Ačkoliv se soud v napadeném rozsudku nezabýval posouzením platnosti a existence nájemní smlouvy z roku 2009, obžalovaní tyto konsekvence považují za zcela zásadní, a proto předkládají své následující stanovisko.

A. Absolutní neplatnost

Ze spisového materiálu, konkrétně z vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn. V-3409/2014-533 je zřejmé, že smlouva kupní o převodu vlastnictví bytové jednotky č. [redacted] na adrese [redacted] (dále jen: „byt“) byla uzavřena až dne 21. 9. 2009 a právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly ke dni 23. 1. 2009, tj. ke dni, kdy byl podán návrh na vklad do katastru nemovitostí.

Z uvedeného vyplývá, že [redacted] se stal vlastníkem předmětného bytu až dne 23. 1. 2009. V takovém případě je zcela jednoznačné, že dne 1. 1. 2009 nebyl [redacted] vlastníkem bytu a nebyl proto oprávněn uzavřít nájemní smlouvu se svou sestrou [redacted], neboť tak učinil v době, kdy nebyl oprávněným vlastníkem nemovitosti.

Je zcela evidentní, že tato nájemní smlouva nebyla nikdy platně uzavřena, nikdy nebyla, ani nemohla být vůči smluvním stranám účinná a v žádném případě k ní nelze přiblížit jako ke smlouvě, která by opravňovala [redacted] užívat předmětný byt.

B. Znaký nájemního vztahu

K výše uvedenému je dále třeba zdůraznit, že mezi pojmové znaky nájmu a nájemního vztahu se řadí přenechání individuálně určené věci do užívání (v daném případě bytu), dočasnost a úplnost.

Z nájemní smlouvy z roku 2009 je zjevné, že v této zcela absentuje vymezení úplnosti, neboť je v nájemní smlouvě řešena pouze úhrada služeb, souvisejících s užíváním bytu, ovšem ve smlouvě není stanoveno žádné nájemné, tzn. nájemní smlouva je v podstatě hlediska zisku pronajímatele neúplná, neboť jsou v ní řešeny pouze úhrady nákladů za užívání bytu paní [redacted].

V takovém případě lze dovodit, že pro absenci znaku úplnosti je nájemní smlouva neplatná pro nedostatek formy a nejedná se o platnou nájemní smlouvu, ale spíše o jakýsi smluvní vztah o bezúplatném užívání bytu.

Nad rámec výše uvedeného je třeba zdůraznit, že rozhodně nelze po nových vlastnících bytu očekávat, aby akceptovali tento nepřiměřeně nevýhodný smluvní vztah, i za předpokladu, že by byl platně sjednán.

C. Vědomí účastníků smlouvy o neplatnosti

Je dále zřejmé, že oba účastníci nájemní smlouvy z roku 2009, tzn. [redacted] a [redacted] (sourozenci) museli vědět, že nájemní smlouvu nejsou oprávněni uzavřít, neboť [redacted] nebyl ke dni 1. 1. 2009 vlastníkem předmětného bytu. Přesto v článku I. odst. 2 nájemní smlouvy prohlašuje, že je vlastníkem bytu, i když musel vědět, že toto prohlášení je ke dni uzavření nájemní smlouvy nepravdivé.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

V takovém případě je nutno zcela vyloučit dobrou víru účastníků nájemní smlouvy, neboť tyto postupovali zcela nezákonně a [redacted] ve skutečnosti zcela protiprávně uzavřel nájemní vztah k cizímu bytu, ve vlastnictví třetí osoby.

Dobrá víra v oprávněném užívání ze strany [redacted] neexistuje ani nemůže existovat, pokud si tato pronajala byt od svého bratra nevlastníka, ačkoliv si měla a mohla ve veřejné evidenci katastru nemovitostí ověřit, jestli pan [redacted] skutečně vlastníkem předmětného bytu je.

Navíc za situace, která vyplynula ze spisového materiálu, kdy [redacted] na koupi předmětného bytu přispívala a participovala, není možno si představit, že by takovou základní věc, jako katastr nemovitostí ke dni 1. 1. 2009 nezkontrolovala. Ve smlouvě se dále nenachází nic o odsunutí účinnosti nájmu, či jiné ustanovení, které by mohlo opodstatnit výše popsany stav.

Z výše uvedeného je zřejmé, že [redacted] věděla, resp. měla být srozuměna s tím, že pan [redacted] není k datu 1. 1. 2009 oprávněným vlastníkem bytu, a proto nemůže být nájemní smlouva platně uzavřena. Pokud tak přesto učinila a nájemní smlouvu uzavřela, nelze v žádném případě hovořit o její dobré víře v platnost a zákonnost takové sjednání nájemní smlouvy.

V takovém případě je třeba zcela jednoznačně vyloučit dobrou víru na straně [redacted] a není proto v žádném případě možno aplikovat ustanovení § 2238 NOZ, neboť [redacted] nemohla užívat byt v dobré víře, že nájem je po právu, když ji muselo být známo, že pronajímatel nebyl ke dni uzavření nájemní smlouvy vlastníkem bytu. Toto vše dobrou víru [redacted] zcela vylučuje, neboť tato se nechovala dostatečně obezřetně, aby na flagrantní nedostatek vlastnického práva svého bratra k bytu včas upozornila.

D. Posouzení nájemního vztahu z hlediska času

Pokud by byla nájemní smlouva dne 1. 1. 2009 hypoteticky platně uzavřena (což obžalovaní rezolutně odmítají s odkazem na předcházející výklad), posuzoval by se vznik této smlouvy dle příslušných ustanovení o nájemní smlouvě dle zákona, který byl v den uzavření nájemní smlouvy platný a účinný, tj. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

Toto stanovisko potvrzuje ustanovení § 3074 NOZ, který stanoví, že se vzniku nájmu posuzuje podle dosavadních právních předpisů, tedy dle zákona č. 40/194 Sb., občanského zákoníku.

Z výše uvedeného výkladu jednoznačně vyplývá, že se ustanovení § 2238 NOZ nepoužije a neaplikuje pro případ vzniku smluvního nájemního vztahu, pokud by snad orgány činné v trestním řízení chtěli obžalovaným podsouvat zákonné podmínky pro vznik nájemního vztahu.

E. Existence nájemní smlouvy

V případě hypotetické existence nájemní smlouvy ze dne 1. 1. 2009, nelze ovšem v žádném případě konstatovat, že doba užívání tří let v dobré víře, presumovaná v § 2238 NOZ, se použije zpětně (retroaktivně) i v době účinnosti a platnosti č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

Tomuto závěru svědčí skutečnost, uvedená v ustanovení § 3036 NOZ, v němž se stanoví, že se podle dosavadních právních předpisů, až do svého ukončení, posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet před dnem nabytí účinnosti NOZ.

Není výkladově konformní, aby státní orgány, či soudy vytýkaly účastníkům občanskoprávního vztahu, či dokonce obžalovanému v rámci trestního řízení, aby se řídil tříletou dobou v nové úpravě NOZ v § 2238, ačkoliv tato doba měla plynout ještě před samotnou účinností NOZ.

To by v podstatě znamenalo, že je subjektům vytýkáno nerespektování zákonem stanovené doby presumující dobrou víru údajných nájemců, ačkoliv se tato doba promítá zásadním způsobem zpětně do období před 31. 12. 2013, tj. i před účinností NOZ do právní úpravy upravované zákonem č. 40/1964 Sb., který ovšem ustanovení obdobné § 2238 NOZ neupravuje.

Výše uvedený nezákonný postup by ve svém důsledku znamenal, že bylo použito časové vymezení účinnosti zákona pro posouzení právních vztahů účastníků údajného nájemního smluvního vztahu pro dobu, kdy takový zákon (NOZ) nebyl vůbec účinný, což je nepřijatelné, nepřípustné, odporující intertemporálním ustanovením zákona a zásadám i pravidlům určujícím a používaným pro posuzování popsané problematiky.

VIII. Předpoklady vyklizení

Vlastník bytu je oprávněn takový byt užívat. Tomuto právu užívání může zabránit pouze jiný právní důvod užívání bytu jiné osoby, které vlastník bytu takové užívání umožnil např. na základě nájemní smlouvy, věcného

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

břemene atd. Oprávněným uživatelem je tedy např. nájemce bytu na základě platné a účinné nájemní smlouvy. Se skutečností, že je byt předmětem nájemního vztahu, by měl být nový vlastník od původního vlastníka seznámen. Za tímto účelem měl pan [REDACTED], jako osoba v insolvenční, které byl byt nedobrovolně prodán, označit veškeré právní vztahy vážnoucí na předmětném bytě, což neučinil on, ani paní [REDACTED] s [REDACTED].

Vylíčený zjištěný skutkový stav lze tedy z pohledu obžalovaných vymezit tak, že obžalovaný [REDACTED] jako vlastník bytu disponoval mimo jiné svým oprávněním vlastníka byt řádně užívat, přičemž mu nebyl předložen žádný legitimní a legální právní důvod užívání bytu ze strany [REDACTED] a [REDACTED].

Z tohoto hlediska byl [REDACTED] osobou, které bylo neoprávněným užíváním bytu zasahováno jednoznačně do vlastnických práv ze strany údajných poškozených jejich zjevně nezákonným a neoprávněným setrváním v předmětném bytě. Navíc tyto poškození se nijak nebránili, tvrdili, že se z bytu vystěhují, což se ovšem dlouhodobě nedělo.

[REDACTED] jako vlastník bytu proto neměl důvod pochybovat, že je v právu, pokud realizuje vyklizení bytu užívaného neoprávněně, a to na základě zjištění nestandardních jednání poškozených spočívajících v neoprávněném a velmi rizikovém odběru elektrické energie, přičemž brožilo nepochybně riziko požáru, zranění elektrickým proudem, za což by mohl být [REDACTED] jako vlastník bytu odpovědný a vzhledem k tomu, že mohl vzniknout závažný zásah do majetkových práv a práva na zdraví osob v domě, rozhodl se realizovat po zjištění rozhodných skutečností v bytě vyklizení osob z bytu, které tento byt neoprávněně užívali.

V této souvislosti si obhájce dovoluje shrnout, že posouzení projednávané věci a zákonnosti jednání obžalovaných, či poškozených je zásadní a elementární právní otázkou, která musí být vyřešena a postavena najisto, neboť soud první instance v daném případě svým rozhodováním dle názoru obžalovaných upřednostnil práva neoprávněných uživatelů bytu před právy oprávněného vlastníka bytu a obžalované žene k zodpovědnosti, když se fakticky domohli svých práv, aniž by využili při řešení protiprávního stavu na straně poškozených právních instrumentů, které jim právní řád České republiky nabízí.

Obžalovaní jsou proto přesvědčeni, že je třeba se zabývat i aplikací a efektivitou využití těchto právních nástrojů právního řádu a jejich realizací v praxi, při zohlednění tohoto projednávaného případu.

V této souvislosti lze pro zjednodušení rozhodování dotčených orgánů uvažovat nad těmito zjednodušenými scénáři vzniku protiprávního stavu v souvislosti s užíváním bytu, či domu a možnostmi jeho řešení:

Scénář č. 1:

Ze strany třetí neoprávněné osoby dojde v době dlouhodobé nepřítomnosti vlastníka bytu v bytě (např. při pracovní cestě nebo dovolené) k neoprávněnému vniknutí této třetí osoby do bytu a jeho následnému užívání, spojené např. s dovozem vlastních věcí, výměně zámků atd., přičemž následně dojde ke znemožnění přístupu vlastníka bytu do tohoto bytu uvedenou třetí osobou, a to např. i ve vztahu k nabyvateli vlastnického práva k bytu.

V daném případě je zjevně nevhodné, nespravedlivé a nemravné, aby stát a státní moc vynucovala po vlastníka bytu nutnost využití institutů právního řádu, spočívajícího v žalobě na vyklizení bytu, aby se vlastník domáhal svých práv, neboť by to měl být přirozeně právě vlastník bytu, který by měl mít neoddiskutovatelnou možnost svépomocí domoci se svých práv, tj. měl by mít možnost, případně i za asistence policie, vstoupit do svého bytu, tzn. odvrátit zámky a svépomocí neoprávněného uživatele vyklidit. Samozřejmě, že třetí osoba má práva se následně vymezit a právně bránit proti vyklizení a může žádat např. náhradu škody, pokud by došlo k pochybení na straně vlastníka bytu.

Scénář č. 2:

Dle tohoto lze uvažovat o zcela opačné situaci, kdy oprávněný nájemce bytu obdrží výpověď z bytu, proti které vznese své námitky, podá žalobu k soudu o neplatnosti výpovědi a vznikne spor ohledně platnosti výpovědi i o případném vyklizení bytu.

V daném případě, pokud má nájemce či uživatel, který tvrdí, že užívá nadále oprávněně možnost byt dále užívat a je zjevným zásahem do práv takového uživatele, pokud svépomocí byt vyklidí, přičemž v takovém případě se neoddiskutovatelně dopustí trestného činu porušování domovní svobody.

Scénář č. 3:

V tomto skutkovém stavu, který dopadá na tento projednávaný případ, je situace taková, že vlastník bytu po jeho nabytí zjistí, že byt obývají třetí osoby, které nepředloží žádný důvod užívání bytu, tvrdí, že byt vyklidí, což se

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

neděje a následně vznikne situace obrožení majetku a zdraví osob v domě, pro jednání neoprávněných uživatelů bytu.

Vzniká tedy otázka, zda-li je vlastník bytu oprávněn svépomocí do tohoto bytu vstoupit, a to i bez souhlasu neoprávněných uživatelů, zda-li se tímto vstupem dopustí trestného činu, či jiného protiprávního jednání, a zda-li je následně vlastník bytu oprávněn tento byt svépomocí vyklidit, pokud nemá prokázáný žádný důvod užívání bytu, anebo pokud dokonce zjistí, že neoprávněné užívání třetích osob přináší zvýšená rizika vzniku škody.

Obžalovaní jsou v tomto vymezení skutkového stavu přesvědčeni, že se nemohli dopustit trestného činu pouze tím, když vlastník bytu [REDAKCE] realizoval z jím prezentovaných důvodů vyklizení poškozených z bytu svépomocí, aniž by využil možnosti podat žalobu na vyklizení.

Obžalovaní jsou dále přesvědčeni, že nelze zjednodušeným způsobem akcentovat povinnosti vlastníka bytu strpět neoprávněné užívání a na druhou stranu zcela opomenout tu skutečnost, že osoby v bytě jsou zcela neoprávněné.

Střetává se tedy vnímání věci z pozice vlastníka, který nese odpovědnost za svůj majetek a vyplývají mu z toho práva i povinnosti, které se pokouší plnit a vnímání pozice neoprávněných uživatelů bytu, kteří zneužívají svého postavení, nejsou schopni osvědčit reálný důvod užívání bytu, zde bydlí, nehradí náklady spojené s užíváním bytu a dokonce páchají v souvislosti s tímto užíváním bytu prokazatelně trestnou činností a i přesto všechno jsou chráněni proti svépomoci vlastníka bytu, když i přes jejich neuspořádanou finanční situaci, když je zjevné, že by za dobu, kdy by do budoucna při běhu řízení o vyklizení byt užívali neoprávněně, za toto užívání nic nezaplatili a navíc by nebylo reálně možno vzhledem k rozsahu exekucí vůči nim vedených, předpokládat, že se cokoliv z finančních prostředků na nájemném, či úhradě za užívání bytu podařilo vlastníkově kdy uhradit.

V takovém případě je navíc rozhodujícím faktorem pro posouzení věci také schopnosti a možnosti státní, zejména soudní moc, efektivně, hospodárně a účelně takové spory řešit řádně a včas, k čemuž lze zcela objektivně konstatovat, že zde soudní moc bobužel selbává, neboť tyto záležitosti nejsou efektivně, hospodárně, účelně, řádně a včas řešeny, přičemž v této souvislosti obžalovaní navrhuji, aby byl učiněn dotaz, jak dlouho trvají průměrné spory s předmětem žaloby na vyklizení nemovitosti u Okresního soudu v Lounech a následně u Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to až do jejich pravomocného skončení.

IX. Závěr

Dle názoru obhajoby tak nebylo prokázáno, že se obžalovaní dopustili v napadeném rozsudku specifikované trestné činnosti a že k této trestné činnosti vůbec došlo. Z jednotlivých důkazů a zhodnocení souhrnu těchto důkazů nelze v žádném případě dovozovat obžalobou vytýkanou trestnou činností. Naprostá většina tvrzení uvedených v obžalobě, byla vyvrácena provedenými důkazy.

S přihlédnutím k zásadě subsidiarity trestní represe a zásadě ultima ratio dle ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, je nutno shrnout, že v projednávaném případě nejsou dle názoru obhajoby dány podmínky pro odsouzení obžalovaných.

Vzhledem ke skutečnosti, že nebyla dle názoru obhajoby v napadeném rozsudku dostatečně prokázána vina obžalovaných a nebyly řádně posouzeny a hodnoceny základní znaky trestného činu a nelze proto postupovat jinak, než aplikovat primární zásadu trestního řízení „in dubio pro reo“ a obžalované zprostit obžaloby.

Na základě výše uvedeného obžalovaní odvolacímu soudu navrhuji, aby byl napadený rozsudek Okresního soudu v Lounech, ze dne 24. 7. 2017, vedený pod sp. zn. 3 T 211/2015 zrušen a obžalovaní přímo zproštěni obžaloby v plném rozsahu.“ (konec citace)

4. Krajský soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle hledisek uvedených v § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že podaným odvoláním je nutno přiznat důvodnost.
5. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, bylo postupováno podle stěžejních ustanovení trestního řádu, včetně těch, jimiž má být zajištěno právo obžalovaných na obhajobu. Řízení rozsudku předcházející netrpí z procesního hlediska žádnými vadami, ostatně vady procesního charakteru ani nebyly podanými odvoláními napadány. Soud prvního stupně provedl pečlivé dokazování v potřebném rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, avšak vyvodil ze svých skutkových zjištění nesprávné právní závěry.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

6. Přechinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byli oba obžalovaní uznáni soudem prvního stupně v napadeném rozsudku vinnými, se dopustí ten, kdo *neoprávněně* vnikne do *obydlí jiného* (nebo tam neoprávněně setrvá), přičemž bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta. Dokazovat je nezbytné nejen neoprávněnost vniknutí, ale i skutečnost, že jde o obydlí jiného. Předmětný byt je obydlen ve smyslu ustanovení § 133 tr. zákoníku, jakýkoli oprávněný uživatel je chráněn před zásahem do svých práv. Podle provedeného dokazování však údajní poškození nejsou a nebyli oprávněnými uživateli předmětného bytu. Ten bez jakýchkoli závazků řádně zakoupili obžalovaní a povinností údajných poškozených bylo vystěhovat se bez náhrady a umožnit tak oprávněným vlastníkům užívat zakoupenou bytovou jednotku. Skutečnost, že byt je určen k prodeji věděla údajná poškozená [REDAKCE] od okamžiku, kdy umožnila obžalované prohlídku bytu, stejně tak věděla, že vlastníkem je její bratr, který se dostal do finančních potíží a musel prodat byt. Údajná poškozená se svým druhem užívali byt bez řádného oprávnění jen se souhlasem svého bratra, který však neměl a nemohl mít žádné právní důsledky pro nové nabyvatele bytu. Ostatně o nutnosti se vystěhovat se vyjadřovala při prohlídce bytu před obžalovanou i údajná poškozená. Pokud jde o „nájemní smlouvu z 1. 1. 2009“, je neplatná, jak správně bylo poukázáno v odvolání, neboť byla „uzavřena“ ještě před tím, než [REDAKCE], bratr údajné poškozené, se stal vlastníkem bytu. Obdobně neplatná je pak smlouva uzavřená [REDAKCE] s [REDAKCE] z 30. 12. 2012, tedy v době, kdy probíhalo insolvenční řízení, jejím smyslem mělo být zajištění trvalého bydliště pro [REDAKCE]. O údajných smlouvách nevěděl ani insolvenční správce, nezmiňoval se o nich v průběhu prodeje bytu ani [REDAKCE], ani jeho sestra - údajná poškozená [REDAKCE], ani [REDAKCE]. Lze mít důvodné pochybnosti o datu, kdy byly smlouvy sepsány a to právě s ohledem na chování a vystupování osob, jejichž práva měly smlouvy zaručovat a které se v době jejich údajné platnosti podle nich rozhodně nechovaly, zainteresované osoby o existenci smluv neinformovaly, dále i s ohledem na neurčitou a zavádějící výpověď stran uzavíraných smluv svědka [REDAKCE].
7. Všechna tato zjištění vedla krajský soud k závěru, že nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty přechinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, jak uzavřel soud prvního stupně v napadeném rozsudku, ale ani přechinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jak navíc od rozhodnutí soudu prvního stupně jednání kvalifikoval státní zástupce v podané obžalobě. Jelikož skutek popsáný v žalobním návrhu není trestným činem, krajský soud po zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu sám rozhodl za použití § 259 odst. 3 tr. řádu, když neshledal důvody pro provádění dalšího dokazování, a oba obžalované podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil podané obžaloby.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Ústí nad Labem 8. ledna 2018

Mgr. Věra Kloudová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)